

סוד העלייה: מקרבן ה"עולה" לליל הסדר

מסע ויזואלי בין פילוסופיה מודרנית,
עתיקה, והדרך שבה עם ישראל מחבר את
העולם הסופי אל האינסוף.

החידה של קורבן ה'עולה'

פרשת צו מתארת תהליך תמידי וייחודי:
קורבן הנשרף על המזבח כל הלילה עד הבוקר.
אש תמיד שלא תכבה לעולם.

הכהן נדרש להחליף את בגדיו במהלך
העבודה המיוחדת של העולה

מדוע התורה מתעכבת על פעולה יומיומית,
רציפה, שעיקרה שריפה עד תום?

חזון הזוהר: גשר בין עולמות

על פי רבי שמעון בר יוחאי, קורבן העולה אינו שריפת בשר טכנית – הוא מנגנון קוסמי שנועד לקשור את העולם הזה (הסופי והמוגבל) אל העולם הבא (האינסופי).

העולה יוצרת שלמות אחת: חיבור בין מטה למעלה, ובין זכר לנקבה (החיבור בין תורה שבכתב, המופשטת, לתורה שבעל פה, המעשית).

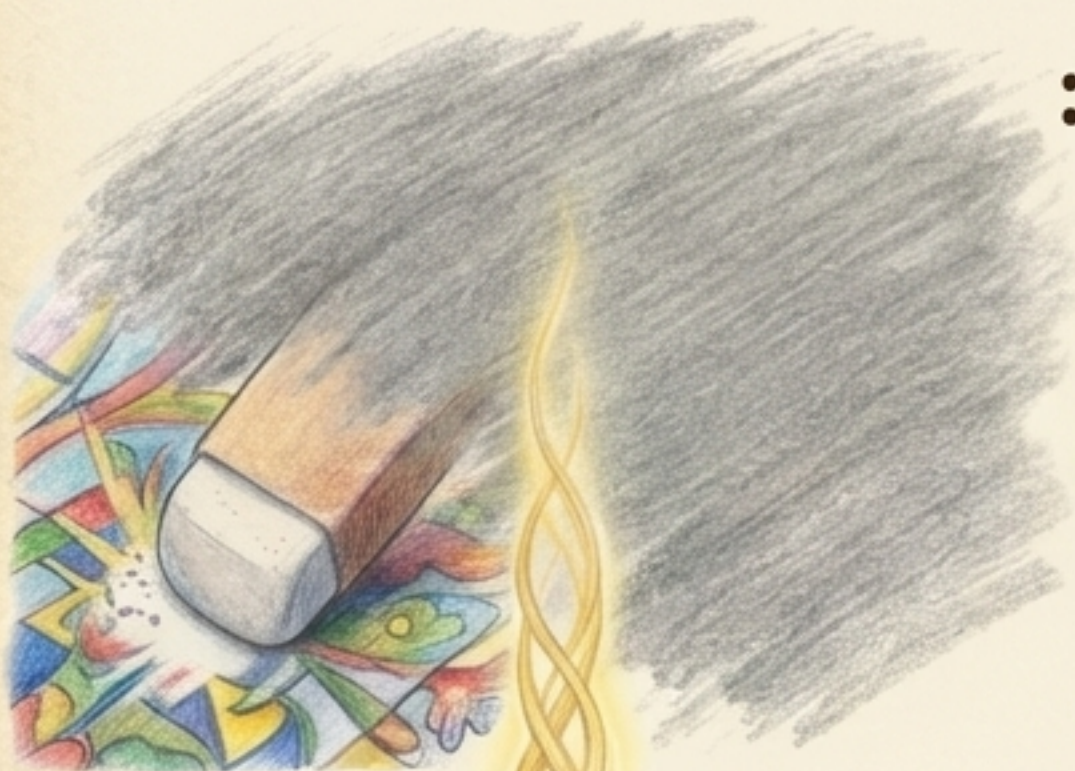

הטרגדיה של הגבולות

המאפיין המרכזי של "העולם הזה" הוא סופיות. הכל מוגדר על ידי גבולות נפרדים: זמן מגביל אותנו, המשקל שלנו מוגדר, והמרחב מצומצם.

היכן שיש גבול ישנו חיכוך. הנפרדות הזו מייצרת תחרות, חרדה, ומאבק בלתי פוסק על משאבים ועל זהות, המובילים בסופו של דבר לסכסוכים ומלחמות.

שתי גישות לאחדות עולמית

**האשליה הפרוגרסיבית:
מחיקת הגבולות.**

מוווך אמונה שזוחות,
לאומים דזתות מייצרים
הגישר המדדרת מנסה
ללמזוק את הזחות
האישות, והלעת עולם
האשאור: עולים חכיון
אך גול משמעות צורה.

**אמת התורה:
חיבור דרך ייעוד.**

מדוע העולם מתנגד לעם
ישראל בכל דור מחדש? רוב
התרבויות משלימות עם קיום טבעי, סופי
ומוגבל. התעקשות הישראלית לחיות למען הנצח
ולחבר את המציאות הארצית לאינסוף מערערת
ומכעיסה את מי שמבקש להסתפק בקיים
ובבינוני. האור חושף את החסר שבתפיסה
החומרית בלבד.

פסח כמנוע הנצח הישראלי

ציר הזמן הטבעי הוא סופי.
אך עם ישראל פותח שער
לאינסוף דרך סוד הנצח
(נצח ישראל).

"בכל דור ודור חייב אדם
לראות את עצמו כאילו
הוא יצא ממצרים".

פסח איננו חג
היסטורי לזכר
אירוע שהסתיים.
שרשרת התנסות חיה,
המועברת מאב לבן תוך
ומעתיקה את העבר הישר
ההווה החי.

שורש ההתנגדות: "עומדים עלינו לכלותינו"

מדוע העולם מתנגד לעם
ישראל בכל דור מחדש? רוב
התרבויות משלימות עם קיום טבעי, סופי
ומוגבל. התעקשות הישראלית לחיות למען הנצח
ולחבר את המציאות הארצית לאינסוף מערערת
ומכעיסה את מי שמבקש להסתפק בקיים
ובבינוני. האור חושף את החסר שבתפיסה
החומרית בלבד.

נשמת האומה (כנסת ישראל)

על פי הראי"ה קוק, ל"כנסת ישראל"
(נשמת הכלל של האומה לדורותיה)
ישנו כוח רוחני פנימי שלא ניתן לכיבוי.

המנוע הפנימי של האומה אינו רצון בהישרדות
בלבד, אלא שאיפה עמוקה וחסרת פשרות
לעשות טוב מוחלט ונטול גבולות – להיטיב לכל
המציאות ולכל האנושות, בדיוק כשם שהאל
מבקש להיטיב לנבראיו.

טבעה של הגאולה

(עוד לא אבדה תקוותנו)

הגאולה שמתחילה
בפסח אינה אירוע
חד-פעמי,
אלא השתוקקות
מתמדת.

לראשונה בהיסטוריה,
אומה מבקשת לא
רק להשתחרר
מעבדות פיזית,
אלא ליישם אידיאל
אלוהי אינסופי בתוך
מציאות סוברנית,
חופשית ופוליטית –
בארץ ציון. ה"תקווה"
הישראלית היא
הציפייה המתמדת
להוריד את האור
לתוך החומר.

פתיחת הערוץ: "וישמע אלוהים את נאקתם"

הצרה הגדולה ביותר של גלות מצרים הייתה
הניתוק התקשורתי – חוסר היכולת להיפגש עם
האלוהות.

הגאולה לא החלה במכות או בניסים, אלא בצעקה.
כשהאדם קורא מתוך השעבוד, ופותח בשיח ('ויצעקו
בני ישראל'), הוא שובר את חומת הטבע. התפילה
היא שמעורת את ה"פקוד פקדתי" – פתיחת
הערוץ מחדש.

השגת השראה ורוח הקודש

כיצד זוכה אדם
להשראה אדם לוחזות
רוחנית עליונה?
הרב קוק מסביר כי "רוח
הקודש" אינה מושגת בבידוד.
היא שופעת דרך נשמת
האומה. אדם זוכה לאור זה רק
כשהוא קושר את גורלו, את
אהבתו ואת מסירות נפשו
באופן עמוק אל הכלל, כפי שעושים
החיילים המוסרים נפשם
למען האומה.

זיקוק ארבעת כוחות הנפש

כדי להפוך לכלי קיבול לרוח ולהוריד את
למציאות, עלינו לעבד ולפתח ארבעה
כוחות פנימיים:

• **רגשות:**
להרגיל
להלחמים
פיוועים
וגמניים.

• **דמיון:**
להרגיל
את הנפש
לציורים
פנימיים

• **שכל**
(חוכמה):
ללמוד
ולהרחיב
את הדעת.

• **שכל**
(חוכמה):
ללמוד
ולהרחיב
את הדעת.

רוח פוגשת חומר: קדושת ארץ ישראל

בניגוד לדתות המחפשות קדושה דרך התנתקות ועינוי הגוף, הייעוד הישראלי הוא לקדש את הגורר מוח את הגוף עצמו.

בארץ ישראל, הרוח והחומר מתמזגים במלואם. כאן, אפילו הפעולה הגופנית של אכילת פירות מהאדמה או שתיית יין, נושאת בתוכה מתיקות וקדושה רוחנית ממשית.

ליל הסדר כקורבן "עולה" שלם

את מדרימים של העולם הזה (אכילת) (אכילת נפח כעוונות יין), ויוצקים לתוכם את הכלים של האינסוף – הדיבור, הזיכרון והשירה.

ליל הסדר הוא שיא הסינתזה: אנו לוקחים הגבולות הפיזיים והמדויקים ביותר וגדר של מצה ב-4 דקות, שתיית 4 כוסות יין),

ההבטחה לטוב המוחלט

המשימה הישראלית, שהחלה ביציאת מצרים ופועמת בנו עד היום, מושתתת על אמונה עמוקה ווודאות אחת: הרע בעולם אינו נצחי. בסופו של תהליך, מתוך כל המשברים, המשברים, הטוב המוחלט ינצח את הכל, יתקן את המציאות, ויעלה את העולם כולו למדרגה של אחדות וגאולה שלמה.